

Духово дете

Сам живот као најлепша ствар на свету

Писац овог дела, Соња Хартнет, рођена је у Мелбурну 1968. године. Своју прву књигу написала је са само тринаест година. Због свог стваралаштва назвали су је „најбољим аустралијским писцем своје генерације“. Добитница је многих награда, а најзначајнија је Астрид Линдгрен- АЛМА- светска награда у области књижевности за децу.

Истина је да свему једног дана мора доћи крај, али шта се налази између почетка и тог краја? То могу бити незаборавне авантуре, пријатељства, путовања, читава школска година али и многе друге ствари. Роман Соње Хартнет открива многе тајне, поставља доста питања али и одговара на оно најважније: „Шта се то налази између почетка и краја живота?“

Увек ми је било занимљиво да слушам старије када причају о својим занимљивим пустоловинама кроз које су пролазили када су били млади. То ме подстакло да размишљам о томе како је то када остаримо. Чини ми се да нам тада остају само успомене и сећања на неке предивне, али и најгоре тренутке у нашим животима. Тако и јунакиња ове књиге, старица Матилда, цео свој живот трага за одговором „Шта је то најлепше на овом свету?“

Због другачијег погледа на свет и своје повучености, Матилду, као младу, никада нису прихватили. Увек је гледала ван граница свиле и чипке за разлику од осталих девојака тог времена. Са шеснаест година је са својим оцем кренула на путовање око света у потрази за нечим што је заиста најлепше на свету. Мада, колико год да је путовала и шта год да је видела, није могла да пронађе одговор на то питање. У једном тренутку и ја почињем да трагам за одговором. Матилдина осећања била су донекле мирна као океан, све док једног дана није срела дечака којег је назвала Перце. Њена љубав према њему, мења и одговор на питање које ју је мучило. Перце постаје најлепши на читавом свету. Љубав полако почиње да мења живот једног човека и његов поглед на свет и све око њега. Мада, колико год љубав била лепа, некада може бити и јако болна. Знала је да је Перце неукротно биће, дечак из дивљине, али је она, ипак, покушала да га укроти. Због њега је и сама била често тужна, све до једног тренутка када је мислила да има све и да је најсрећнија особа на свету. Дете које је носила учинило је да помисли да јој је живот идеалан. На Перцетово место долази оно, њено најлепше биће на целом свету. Међутим, у тренутку када остаје без њега, учинило јој се да неће преживети. Мислила је да је све што је имала изгубљено и да живот више нема смисла. Због тог губитка дуго је патила са дубоким ожиљком на срцу. Тешко је изгубити неког кога волиш, пријатеља, или још теже, члана породице. Међутим, ова туга

била је немерљива. Она губи један живот. Губи највећи део себе. Остатак живота проводи као лекар помажући другима да пронађу и виде своју најлепшу ствар на свету. Давала је вид коме је могла и увек је желела да помогне. Иако је на крају остала сама, успомене су остале заувек са њом, окружујући је увек и свуда. Када се крај приближио, радо се сетила читавог свог живота. Осећања која су живела кроз те дане, оставила је иза себе заједно са предметима и стварима којима су припадале.

Читајући ову књигу почињете да схватате живот. Видите га и осетите кроз сваку Матилдин доживљај. Схватила сам да колико год живот био груб и спотицао те, или напротив, толико дарожљив да те вине у висине од среће, он иде даље. Тече. Међутим, губитке осећамо заувек.

„И тако наставиш да живиш“, рекао је Перце Матилди. Такве ствари заувек носимо са собом, без обзира колико смо срећни, радосни и где се налазимо у том тренутку.

Пронашла сам и одговор на питање шта је то најлепше на свету. Живот је најлепша ствар на овом свету. Он нас учи да учимо, побеђујемо, губимо, забављамо се, тугујемо, волимо. Све га то заједно чини најлепшим. Када остаримо, свих тих тренутака се сећамо са топлином и сетом у срцу.

Књигу вреди прочитати, јер нас учи како да откријемо једну велику истину о животу.